

«ТЕАТР У КОШИКУ» ЗНОВУ ВРАЖАЄ
(враження від перегляду химерної комедії «Дві кралечки – на північ»
за однойменною п'єсою П'єра Нотта, режисер Ірина Волицька)

Мирослав Маринович,
*правозахисник, публіцист, релігієзнавець,
член-засновник Української Гельсінської групи,
віцеректор Українського Католицького Університету,
місто Львів*

Хто з нас не хапається за голову від того, що діється в Україні й світі? Хто не шукає бодай якоїсь оази, в якій можна перепочити й набратися духовних сил? Здається, цього прагне кожен. Але що дивно: у цьому шаленому світі все-таки знаходяться люди, які попри все прагнуть такі оази для нас творити.

Отаку місцину для зраненої душі знайшов я 31 жовтня на прем'єрі нової вистави львівської Творчої майстерні «Театр у кошику», який у рамках «Французької весни у Львові» ставив комедію сучасного французького драматурга П'єра Нотта «Дві кралечки – на північ».

Щиро скажу: я цієї вистави трішки побоювався. Яка може бути комедія в нинішній трагічний час – та ще й комедія макабрична? Чим допоможуть мені дві навіжені французькі «кралечки», які гасають Францією з бляшаною коробочкою із прахом своєї мами? Мені би з нашими українськими проблемами справитися – не до французьких.

І ось на сцені з'являються дві акторки – Лідія Данильчук і Тетяна Сторожук, – і я забуваю про все. Магнетизм їхньої гри просто фантастичний. Вони грають на максимальній віддачі своїх фізичних і психічних сил. А моє щораз більше захоплення йде у парі з зачудуванням: і ці люди в час пандемії виснажували себе, щоб мені – одному з небагатьох, хто відважився прийти на спектакль наживо, – створити півтори години справжньої насолоди?! Вдячності моєї не було меж.

Можна лише подивуватися інтуїції режисера театру – Ірини Волицької, яка не побоялася взяти до роботи гротескну французьку комедію. Мало того – їй вдалося лише їй відомими засобами цілковито пристосувати цю блискітку

чужої культури до нашого мистецького сприйняття. Відомо ж, що при трансляції іноземних культурних феноменів найважче передати саме гумор, який у кожного народу унікальний. А тут усі обличчя в залі роз'яснені, усмінені, а начебто макабричний, але насправді добрий гумор створив атмосферу легкого й доброзичливого свята. Навіть добре й напівзабуте львівське танго прозвучало у п'єсі цілком органічно!

У цій виставі добре знана режисерська майстерність Ірини Волицької говорити з глядачем мовою натяків доведена до досконалості. Знову лаконізм і багатофункціональність «декорацій». Знову відсутність буквалізмів, які тобі залишається лише проковтнути. Але чи не найбільше та майстерність проявилася у мінливості функціональних ролей актора Романа Біля. В один момент він просто настроює глядачів на атмосферу паризьких кав'ярень, а в інший – стає співучасником дійства і «співбесідником» головних героїнь. І все це не сходячи зі свого місця й не промовивши й слова!

Окремо хочу сказати про прекрасний переклад із французької Маркіяна Якуб'яка. Його українська мова надзвичайно запашна і не штучна, й тим самим доповнює враження високого і якісного мистецтва. Втім, добре слово вдячності належить усьому творчому колективові театру, як і Львівському театрові ляльок, який поділився своєю сценою з «Театром у кошику». Знову і знову апелюю я до львівського управління культурою: ваша обіцянка посприяти цій Творчій майстерні з наданням власного приміщення й далі залишається обіцянкою.

А тим часом «Театр у кошику» продовжує ділитися з львів'янами своїми надзвичайними дарами...